

סיפורים נפלאים פרשת שמיני

הבא יבוא אל העיר בכבוד ראוי. בהגיע הזמן המיועד התקבצו מכל ערי הסביבה - נשיאים ורוזנים וכל תושביהם כדי לקבל את פני המלך המהולל. לבסוף שמעו דהרות של סוסים והרופא הגיע אל העיר בשיירה של מרכבות וכרכרות לשמחתם הרבה של כל התושבים. "האם יש מישהו שאינו חש בטוב מבין הקהל?" שאל השר. "ראשי כבד עלי במקצת" - אמר אחד הנוכחים. "הגישו אותו לרופא!" ציווה השר. הרופא ביקש כי איש זה יבוא לביתו למען יוכל להשיג עליו כיאות ובמסירות הראויה. "כמה בר מזל הוא זה עלה בידו להיות ראשון על כן בוודאי הרופא ישתדל מאוד ברפואתו עד שלא יהיה אדם בריא כמוותו הארץ..." אמרו התושבים זה לזה. לאחר שלשה ימים ששהה האיש בבית הרופא, מת האיש... בעיר קמה מהומה גדולה, כולם בזו לו ויבאש ריחו של רופא בעיני כל בני העיר. זימן השר את הרופא אליו ושאל: "אני לא מבין מה אירע? מדוע איש זה שבק חיים, והרי לא היה כל כך חולה?! ואם באמת הוא היה חולה מדוע לא הצלחת לרפאו?" ענה הרופא: "תראה, הוא לא היה חולה אנוש אלא אני גרמתי לו כך, לתועלת בני העיר. כשהגעתי ראיתי את ההתרגשות הרבה לקראתי והבנתי שכל התושבים בטוחים כי מעתה הם מחוסנים בפני כל מחלה, ובשל כך יפריזו לעצמם בשתיית יין ואכילת בשר, יביאו עצמם לסכנת חיים, ונמצא כי אני ממיית יותר מאשר מחייה. לכן כאשר ראו בני העיר כי יש גם כאלו שמתים תחת ידי ימשיכו להיזהר בבריאותם כבראשונה. כן הוא גם הנמשל: לאחר שנבנה בית המקדש ראה הקב"ה כי מן הראוי להכין לעם ישראל גם "רופא" הלא הוא המשכן שירפא את כולם מכל חטאיהם. כאשר ראו בני ישראל חשבו בליבם שכעת יוכלו הם לחטוא ללא בעיה. סיבב הקב"ה לנדב ואביהוא שביום חינוך המקדש נפגעו שנכנסו שתויי יין ומיד הבינו שניתן גם למות במשכן, ועל זה אמר הכתוב: "בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד".

"בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד" (י, ג)

בתקופת השואה הגיעו רבים לידי ייאוש ומחשבות לא טובות ורוחם נפלה בקרבם אך הרבי מקומרנא הי"ד נכדו של הינוקא מסטולין זי"ע עודד את הרוחות הנשברות והשתדל להמתיק את המרירות שבלבם ואמר שאחר שריפת נדב ואביהוא בר"ח ניסן אמר משה לאהרן הקב"ה דיבר אלי לאמר 'בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד' כי העם התפלאו מדוע קרה לאהרן הצדיק עונש כזה ששני בניו נשרפו אמר הקב"ה 'בקרובי אלה הקרובים אלי ויודעים סוד שריפת בני אהרן 'אקדש' יתקדש שמי על ידיהם' ועל פני כל העם' דהיינו אצל פשוטי העם שאינם יכולים להשיג את דרכי ה' העמוקים 'אכבד' יהיה כבד מהם הדבר להבין למה יצא הקצף דווקא על אהרן, וביקש באמרו זאת מהשומעים

נהיה נא אנחנו מהקרובים אל ה' ואל נקשה קושיות עליו ובוזה יתקדש שמו בעולם.
(אמרי קודש)

"וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם" (ט, כב)
מה שהיה הרה"ק ר' שלמה מסאסוב זצוק"ל דרכו בקודש להניח ידו על החולה בעת שהתפלל עבורו, וכן ראיתי איזה פעמים שהעביר ידו על האבר שכאב לחולה עד שהעמיד ידו על מקום הכאב בדקדוק, ושאל לחולה כאן כואב לך.

פעם אחת שמעתי ששאל לחולה איזה יד כואב לך, כי היה נכתב בפתקא רק לרפואה שלימה על ידו, וטעה החולה ואמר יד ימיני. הניח הרה"ק ידו על יד ימינו ואמר לו אינו אמת איני רואה שום כאב, ואמר החולה טעיתי מחמת שנבהלתי כי באמת יד שמאל כואב לי, והניח ידו על שמאלו ואמר אמת כאן כואב לך, וכמה פעמים היה זו הכאב מתחת ידו למקום אחר והרגיש הרה"ק והניח ידו למקום שהכאב מכוון.

נראה לי הטעם לפי שרוב חלאים הם מן כוחות רעים דסטרא אחרא ונשמת הרשעים תדבק באדם ומזיקו, על כן כשהצדיק מצרף עמו ונותן ידו עליו במחשבות קדושות בתפילה משרה קדושה עליו, נכנע כח הרע מלפניו ונעקר, או זו מתחת ידו למקום אחר. וזה יש לרמז בפסוק 'וישא אהרן' הוא הצדיק, 'את ידו אל העם ויברכם'.
(זכרון אלעזר עמוד ד')

"ותצא אש" (י, ב)

בביהמ"ד של הרה"ק הישפת אמת זי"ע אירעה שריפה, ושלה הרה"ק לברר ממה אירעה השריפה, והייתה התשובה שסגרי שהושלכה על הארץ גרמה כל זאת. נענה הרבי ואמר אם סגריה אחת קטנה גרמה להיזק כל כך גדול, מידה טובה מרובה כמה תועיל קבלה אחת קטנה...

"ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו לפני ה' ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דיבר ה' לאמר בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד"

(י, ב-ג)

המגיד מדובנא הביא משל מאלף להסבר העניין: שר אחד רצה לבנות עיר שתתייחד ביופי ותועלת לכל העולם. הוא תכנן ובנה את העיר על ידי טובי האדריכלים והקבלנים וקבע בה חנויות וגשרים, בריכות ואגמים ונטע בעיר גינות ועצים כדי שלא יחסר ליושבי העיר מאומה מכל הנאות העולם. לאחר שסיים - פנה השר ליועצו ושאל: "האם חסר בעיר דבר מה שלא עשינו?" "בוודאי" - השיב היועץ החכם "העיר מושלמת אבל חסר בה רופא". שמח השר ואמר: אין ספק! אסור לדור בעיר ללא רופא.

חיפש השר את הרופא הטוב ביותר והבטיח כי שכרו ישולם ביד רחבה מקופת השר. לבסוף נמצא רופא בעל שם שידע לרפא כל חולי וכל מזווה וסוכם כי חודש

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

סיפורים נפלאים פרשת שמיני

"בקרובי אקדש" (י, ג)

מעשה באברך שעמד להדפיס מחדש ספר על סדר קדשים מאחד מגדולי הדורות הקודמים. שאל הלה את הגר"י קנייבסקי הסטייפלער זצ"ל האם יוכל להשמיט מהספר תשובות המחבר שהודפסו בשעתו בסוף הספר, משום שאינם מענייני קדשים. השיב לו הסטייפלער: "יש להיזהר מקפידה של המחבר בעולם העליון", והוסיף: "בישיבה אחת למדו שני בחורים בעלי כשרון ובעלי גאווה. פעם העיזו פניהם ודיברו קשות נגד פירוש המהרש"א, וסופם היה שאחד מהם התדרדר ויצא לתרבות רעה, והשני השתגע רח"ל. (תולדות יעקב)

"וידבר ה' אל אהרן לאמר יין ושכר אל תשת"

(י, ח-ט)

מסופר על הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זיע"א, שפעם שלח עם שליח אל אחד מחסידיו שאהב את הטיפה המרה, וביקשו לבוא אליו.

מיהר החסיד להגיע אל הרבי כולו ציפיה ודריכות, אמר לו הרבי שעליו להפסיק לשתות יין.

התפלא החסיד ואמר: מדוע לא מסר זאת הרבי על ידי השליח? ענהו הרבי אפילו אצל אהרן הכהן כשהיה צריך לצוותו לא לשתות יין ושכר, דיבר עמו הקב"ה בעצמו ולא על ידי משה רבנו, כמו שכתוב "וידבר ה' אל אהרן לאמר וגו'".

"וישמע משה וייטב בעיניו" (י, כ)

פעם הסב הרה"ק רבי נתן דוד משידלובצא זיע"א על שולחן רבו הרה"ק ה"דברי חיים" מצאנז זיע"א, וה"דברי חיים" כיבדו לומר תורה. היסס רבי נתן דוד ולבסוף אמר: מה פירוש הכתוב "וישמע משה וייטב בעיניו", נראה לענ"ד שהפירוש הוא כך, בדרך כלל היה משה רבינו אומר תורה ואהרן שומע. הפעם כשאהרן אמר תורה "וידבר אהרן אל משה" וגו' "וישמע משה וייטב בעיניו" כי נוכח לדעת שיותר טוב לשמוע תורה מאשר לומר. כך יצא רבי נתן דוד משידלובצא גם די חובת אמירה וגם די חובת שתיקה.

"ואת החזיר... טמא הוא לכם" (יא, ז)

סיפור שסיפר הרב משה ויא שליט"א, שעוסק רבות בבירור וחקר כשרות המאכלים משרצים ותולעים, ונבין כמה חסד עשה איתנו הקב"ה לא רק מבחינה רוחנית, אלא גם מבחינה בריאותית, בכך שאסר עלינו לאכול בהמות וחיות מסוימים ותולעים.

לאחר הרצאה שמסר הרב ויא במקום נידח בגלובוס, על חומר איסור מאכלים לא כשרים, ניגש אליו אדם שומר תורה ומצוות וביקש לספר לו סיפור: במוחה של רעייתו נתגלתה מחלה חמורה, בה תולעת שגדלה במח האדם, ניזונה ממוחו, וכמובן שכשהמח מצטמק האדם מפסיק לתפקד עד שהוא גווע ומת. בני הזוג ניגשו למרכז

רפואי נחשב בעולם, המתמחה במיוחד בטיפול במקרים כאלו, ואחד מטובי המנתחים הצליח לאחר ניתוח מסובך להוציא את התולעת בשלב מוקדם וחיי האשה ניצלו.

לאחר הניתוח קורא הרופא לבני הזוג לחדרו, ושואל אותם: "האם שמעתם על העם היהודי?" בני הזוג מנידים בראשם לאישור, והבעל מציין כלאחר יד: "אנחנו נמנים על העם היהודי, בוודאי ששמענו".

הרופא מסיר את משקפי הקריאה ומביט בהם בתימהון: "לא יכול להיות שאתם יהודים". הבעל והאשה מושכים בכתפיהם, הם אמנם לא שומרים על התורה, אבל הם יהודים. זו עובדה. והרופא מסביר להם: "המחלה שהייתה לגברת נגרמת רק כתוצאה מאכילת חזיר, יהודים לא אוכלים חזיר..."

בני הזוג השפילו מבט והודו בחצי-פה: "אנו אכן אוכלים... המאורע הזה זעזע אותם, והם החליטו לשנות את אורח חייהם. ואט אט החלו לשמור תורה ומצוות.

"ואת החסידה" (יא, יט)

"ולמה נקרא שמה חסידה? שעושה חסידות עם חברותיה במזונות" (רש"י)

אם כן הלא דין הוא שהחסידה תהא עוף טהור, שהרי לפי הרמב"ן כל טומאתם של העופות היא משום אכזריותם היתרה? אמר החידושי הר"ם ז"ל: "מאחר שהיא עושה חסידות רק עם חברותיה, ואילו מי שאינה נמנית על חברותיה אין היא מסיעת לה במזונות, לפיכך הריהי באמת טמאה..." בענייני מזונות אין להפלות בין חבר לזר. "אין בודקין למזונות".

הרה"ק רבי יששכר דב מבעלז זצ"ל סיפר לקהל חסידיו עד היכן צריכה להיות הדאגה וההתמסרות לזולת - מעשה ברופא שלמד שנים את מקצוע הרפואה ועשה חיל בלימודיו, ולאחר שסיים את שנות לימודיו היה צריך לקבל תעודת הסמכה מאת רופא גדול ומפורסם, שאל הרופא הבוחן, מה היא התרופה לאדם שנפצע וקולח דמו? השיב הנבחן לוקחים תרופה פלונית והיא עוצרת את הדם. שאלו הבוחן וכשאינ תרופה זו בנמצא מה יש לעשות? השיב הנבחן אפשר לקחת תרופה אלמונית והיא תעצור את הדם. שאלו שוב הבוחן ובאם גם תרופה זו אינה בנמצא? השיב הנבחן אזי לוקחים חתיכת בד מבגד ושורפים אותה ומניחים את האפר על הפצע וכך נעצר הדם. שוב שאלו הבוחן ובאם אין גם חתיכת בד בנמצא מה לעשות? נשאר הנבחן ללא תשובה ומענה. פסל הרופא את הנבחן ולא נתן לו את התעודה המיוחלת.

הנבחן לא ידע מה לעשות מרוב צער, היתכן שעם כל מה שלמד שנים והתמחה במקצוע הרפואה הכל ירד לטמיון בגלל שלא ידע להשיב על מקרה כזה?

אכן השיב לו הרופא הבוחן, בשעה שבד ובגד אין לשרוף בכדי לעצור את הדם, אז החובה היא עליך לקרוע בד מבגדיך אתה ולחסום את קילוח הדם, אינך ראוי לשמש בתפקיד רופא אם אין מצב החולי נוגע ללבך עד כדי שתקרע בד מבגדיך, כך צריכה להיות ההרגשה כלפי

הזולת.